

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **JOSA KOVO s.r.o.**, se sídlem Napajedla, Smetanova 1498, zastoupený Martinem Vlkem, daňovým poradcem se sídlem Ostrava, Poštovní 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 6.12.2011, č.j. 15082/11-1200-701607,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 6.12.2011, č.j. 15082/11-1200-701607, kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Otrokovicích ze dne 11.2.2011, č.j. 10030/11/305921704713. Žalobce se v podané žalobě rovněž domáhá zrušení tohoto prvostupňového rozhodnutí.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke stejnému závěru jako Finanční úřad v Otrokovicích (dále jen „správce daně“), který dne 11.2.2011 vydal dodatečný platební výměr č.j. 10030/11/305921704713, v němž žalobci dodatečně vyměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007 ve výši 0,- Kč.

Tento platební výměr byl vydán jako výsledek vytýkácího řízení poté, co žalobce podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období. Žalobce podle správce daně neprokázal nárok na snížení hospodářského výsledku roku 2007 o 3 211 713 Kč a daňové povinnosti o 770 880 Kč, jak bylo uvedeno v dodatečném daňovém přiznání za rok 2007.

Dodatečné daňové přiznání podal žalobce proto, že dne 20.4.2009 uzavřel „Dohodu o snížení ceny“ za provedení díla z roku 2007.

Závěr správce daně, jakož i žalovaného, nyní napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nesouhlasí s tím, že mělo být promítnuto snížení ceny, k němuž došlo na základě „Dohody o snížení ceny“ uzavřené dne 20.4.2009, až v roce 2009. Podle žalobce se žalovaný při právním hodnocení řídil mimo jiné i resortním metodickým pokynem, konkrétně „Pokynem Ministerstva financí České republiky č. D-300 - k jednotnému postupu při uplatňování

některých ustanovení zákona o daních z příjmů“ (dále jen „Pokyn D-300“), což je nad rámec zákona a v rozporu se zásadou *in dubio mitius*.

Podle žalobce bylo možné opravit základ daně podle § 23 odst. 1 a 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), spolu s § 41 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), již za zdaňovací období roku 2007. Žalobce ve své argumentaci poukazuje na to, že podle předpisů platných v tomto období bylo možno podat dodatečné daňové přiznání na daňovou povinnost nižší, pokud to nebylo v rozporu s taxativně uvedeným výčtem případů.

Hmotněprávní předpisy podle něj výslovně neřeší případ, v němž daňový subjekt při zjišťování základu daně vychází z výsledku hospodaření (za rok 2007) a následně v některém z následujících zdaňovacích období (v roce 2009) dojde ke vzniku určitých skutečností, které ovlivňují původní výsledek hospodaření. Tento nedostatek je řešen pouze v rámci již výše uvedeného metodického pokynu.

Žalobce rovněž spatřuje nezákonný postup správce daně, konkrétně opomenutí navrhovaných důkazních prostředků. Žalobce při jednání dne 12.1.2011 navrhl jako důkazní prostředek daňový spis. Jeho návrhem se však žalovaný zabýval až při rozhodování o odvolání, čímž omezil dvoustupňovost řízení.

Konečně žalobce namítá, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že došlo ke snížení ceny, musel si být vědom toho, že původně přiznaná daň nebyla stanovena správně.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k námitce nesprávného právního posouzení uvádí, že snížení ceny v daném případě nebylo prokazatelně sjednáno v roce 2007, ale až v roce 2009, neboť až v tomto období nastal účetní případ s dopadem do základu daně.

Žalovaný uvádí, že dohoda o snížení ceny byla uzavřena dne 20.4.2009 a její účinky tak nelze vztahovat retroaktivně k roku 2007. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 129/2006. Podle žalovaného měl žalobce účtovat vždy k datu uskutečnění účetního případu v souladu s § 2 a § 3 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve spojení s Českými účetními standardy č. 001 a 019.

Ohledně použití metodického pokynu žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 53/2010 a argumentaci zásadou *in dubio mitius* shledává nepřiléhavou.

Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.1.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že byl oprávněn opravit základ daně za zdaňovací období 2007 i přesto, že ke skutečnosti, která měla ovlivnit základ daně za zdaňovací období roku 2007, došlo až v roce 2009.

Soud však tuto námitku neshledal důvodnou.

Při posuzování otázky, zda základ daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 ovlivňují i skutečnosti, které nastaly až v roce 2009, vyšel soud z následujících ustanovení.

Podle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů je základem daně rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, upravený podle následujících odstavců.

Podle § 23 odst. 10 tohoto zákona se pro zjištění základu daně vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, pokud zvláštní předpis nebo tento zákon nestanoví jinak anebo pokud nedochází ke krácení daňové povinnosti jiným způsobem.

Tímto zvláštním předpisem je zákon o účetnictví. Zákon o účetnictví obsahuje odkaz na prováděcí právní předpisy, mezi něž patří zejména vyhláška č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění

pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví, a České účetní standardy. V posuzovaném případě se jedná zejména o Český účetní standard č. 001 a 019.

Podle § 3 odst. 1 zákona o účetnictví, ve znění účinném do 30.6.2008, účetní jednotky účtují podvojnými zápisy o skutečnostech, které jsou předmětem účetnictví, do období, s nímž tyto skutečnosti časově a věcně souvisí (dále jen "účetní období"); není-li možno tuto zásadu dodržet, mohou účtovat i v účetním období, v němž zjistily uvedené skutečnosti. V účetním období účetní jednotky účtují o uvedených skutečnostech v souladu s účetními metodami (§ 4 odst. 8); přitom o veškerých nákladech a výnosech účtují bez ohledu na okamžik jejich zaplacení nebo přijetí.

Z uvedených právních předpisů vyplývá, že jednou ze zásad účetnictví je účtování o nákladech a výnosech v tom účetním období, se kterým věcně a časově souvisí, bez ohledu na to, ve kterém období došlo k platbě, resp. k pohybu souvisejících peněžních prostředků (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 1 Afs 72/2006).

Tento závěr je třeba vztáhnout i na právě posuzovanou věc.

Jedním z důkazních prostředků, který byl během vytykácího řízení předložen, je „Dohoda o snížení kupní ceny“, jež byla uzavřena dne 20.4.2009. Předmět této dohody byl vymezen následovně: *„Smluvní strany se touto dohodou dohodly na snížení fakturované ceny plnění podle č. 1.1. této dohody, přičemž sleva byla stranami sjednána v částce 3.774.465,90 Kč.“* Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že dohoda uzavřená mezi stranami neměla zpětné účinky, ale konstitutivně zakládala snížení ceny. Nová výše ceny, resp. výše slevy pro objednatele, kterou poskytl žalobce coby zhotovitel, byla dohodnuta až od data uzavření této dohody.

Je třeba tedy konstatovat, že žalobce až do roku 2009 nevěděl, že dojde ke snížení ceny, natož v jaké výši. Tím, že žalobce o této dohodě v roce 2007 ještě nemohl vědět, nebylo možno účtovat tuto položku v roce 2007 a tento snížený příjem v předmětném zdaňovacím období uplatnit. V souladu s § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů a § 3 odst. 1 zákona o účetnictví tak žalobce musel v přiznání k dani z příjmů uvést celou výši svého příjmu, který vyplýval z předmětných faktur, nikoliv až příjem zkrácený, neboť o této skutečnosti (tj. že bude sjednána sleva) nevěděl a tato skutečnost se tak nemohla odrazit v jeho hospodářském výsledku za rok 2007.

Žalobce poukazuje na to, že se správce daně při svém posuzování řídil Pokynem D – 300, který je podle žalobce závazný pouze pro správce daně a nikoliv pro daňový subjekt.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 8. 2010, sp. zn. 2 Afs 53/2010, pokyny ministerstev jsou interními předpisy, které upravují a

sjednocují praxi správních orgánů. Přestože pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Nejvyšší správní soud se povahou metodických pokynů a závazností správní praxe správních orgánů zabýval již v několika svých rozhodnutích, na základě kterých je možné stručně definovat závaznou správní praxi pomocí 1. kritéria zákonnosti – musí se jednat výhradně o praxi (činnost, příp. nečinnost), která je stanovena v souladu se zákonem, resp. vytvořena na základě zákonem svěřené pravomoci, přičemž nesmí zasahovat do zákonem zaručených práv soukromých osob, a 2. kritéria předvídatelnosti – praxe je ze strany příslušných správních orgánů všeobecně přijímána a dodržována, je možné legitimně očekávat stejný postup v podobných případech. „*Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila*“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 2 Ans 1/2005, ve stejném duchu rozsudek ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 7 Afs 45/2007, publ. pod č. 1383/2007 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o Pokyn D – 300 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, tak podle něho se pro zjištění základu daně uplatní částky ovlivňující základ daně k rozhodnému datu, kterým je například v návaznosti na přiznání slevy či bonusu datum vzniku právního nároku na slevu či bonus; pokud pro dané zdaňovací období vznikne právní nárok na bonus či slevu.

Zdejší soud má v daném případě za to, že zmíněný Pokyn D-300, resp. jeho zmíněné ustanovení, je v souladu se zákonnou úpravou, konkrétně se zákonem o daních z příjmů, zákonem o účetnictví a zákonem o správě daní a poplatků, a správce daně i žalovaný tak byli povinni podle něho postupovat. Správce daně, stejně jako žalovaný se přitom řídili nejenom tímto pokynem, nýbrž i právě uvedenými zákony. To, že žalovaný svoji argumentaci podepřel právě o aplikaci Pokynu D-300, jež je pro správce daně závazná, tak soud neshledává v rozporu se zákonem.

Správce daně přitom vycházel ze zákonné úpravy, jež je závazná i pro žalobce, konkrétně se jedná o § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů a § 3 odst. 1 zákona o účetnictví. Žalobce tak měl povinnost předmětný výnos vedený v účetnictví již v roce 2007 zahrnout do základu daně za tentýž rok. Pokud pak v průběhu roku 2009 došlo ke snížení výsledku hospodaření, tato skutečnost měla být účtována až v roce

2009 a ve stejném roce tedy mohla i ovlivnit výši daně z příjmu, právě v souladu s § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů.

Soud tak shledává postup žalovaného zcela v souladu se zákonem.

Ani argumentace žalobce ohledně možnosti podání dodatečného daňového přiznání není správná.

Podle § 41 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Nestanoví-li tento nebo jiný daňový zákon jinak, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší lze podat za podmínek stanovených v odstavci 4, a to ve stejné lhůtě, která je stanovena pro dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost vyšší nebo daňovou ztrátu nižší; účinky nastávají dnem uplynutí lhůty pro jeho podání. Pokud daňový subjekt neplatně podá dodatečné daňové přiznání ještě před stanovením daně nebo daňové ztráty, budou údaje v něm uvedené využity při jejím vyměření. Poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku.

Podle § 41 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků lze dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší, proti poslední známé daňové povinnosti, platně podat jen tehdy, nejsou-li splněny podmínky pro užití mimořádných opravných prostředků podle § 54 a 55b, a to do lhůty stanovené v § 47 odst. 1, není-li zvláštním předpisem stanoveno jinak. Toto dodatečné daňové přiznání nebo hlášení nelze však platně podat v případech, kdy a) původní daňová povinnost byla stanovena podle pomůcek nebo byla sjednána, b) je uplatňováno snížení základu daně v důsledku snížení výnosů (příjmů) či uskutečněných zdanitelných plnění nebo zvýšení nákladů (výdajů) či přijatých zdanitelných plnění, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto v odvolání nebo v mimořádném opravném prostředku, c) se týká daňové povinnosti, kde rozhodnutí o ní bylo již pravomocně přezkoumáno soudem, d) dodatečným přiznáním na nižší daňovou povinnost nebo vyšší ztrátu by byla dotčena část daňové povinnosti již jednou dodatečně stanovená, při použití stejných důkazů.

Z uvedených ustanovení plyne, že dodatečné daňové přiznání lze podat pouze v případě, že daňová povinnost byla uvedena v nesprávné výši za předmětné zdaňovací období. Zákon o správě daní a poplatků tím vychází vstříc daňovému subjektu, pokud se dozví o chybě nebo nesprávnosti, kterou obsahuje jím podané řádné

daňové přiznání, případně pokud opomene do řádného daňového přiznání v předmětném období zahrnout nějakou skutečnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2011, sp. zn. 5 Afs 101/2009, www.nssoud.cz). Vždy se však musí jednat o okolnosti existující již v rozhodném zdaňovacím období. Dodatečné daňové přiznání neslouží k tomu, aby se v něm odrážely skutečnosti, jež nastaly až po uplynutí předmětného zdaňovacího období (v daném případě snížení ceny sjednané a realizované až v roce 2009), neboť takové skutečnosti již objektivně nemohly zasáhnout do „účetně uzavřeného“ zdaňovacího období.

Na danou situaci tedy § 41 zákona o správně daní a poplatků vůbec nedopadá. Již z toho plyne, že absence výslovného uvedení dané situace v § 41 odst. 4 tohoto zákona, nijak nemůže znamenat, že institut dodatečného daňového přiznání využít lze.

Nelze přitom souhlasit se žalobcem, že výklad zaujatý žalovaným a obsažený v Pokynu D-300 je v neprospěch daňového subjektu. Žalobce totiž není nijak zkrácen ve svém právu si snížený výnos daňové uplatnit. Nemůže tak ale učinit ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2007, ale ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2009, kdy ke snížení výnosu došlo.

IV.2.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítal, že došlo k procesnímu pochybení, jež mělo podstatný vliv na rozhodnutí žalovaného. Konkrétně, že při jednání dne 12.1.2011 navrhl jako důkazní prostředek svůj daňový spis vedený správcem daně. Podle žalobce však správce daně vůbec nepřistoupil ke zjištění obsahu spisu.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 12.1.2011 daňový subjekt navrhl dokazovat spisem správce daně v Otrokovicích, ve kterém jsou založeny listiny mající přímou vazbu na uplatněný nárok. Dne 27.1.2011 byl správci daně doručen návrh na pokračování v dokazování daňovým subjektem, kterým daňový subjekt navrhl pokračování v dokazování provedením důkazních prostředků navržených dne 12.1.2011 ve smyslu § 90 odst. 2 daňového řádu.

Podle § 90 odst. 1 daňového řádu o průběhu postupu k odstranění pochybností sepíše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností. Podle § 90 odst. 2 daňového řádu nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Podle § 90 odst. 3 daňového řádu pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu.

Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

Daňový subjekt v daném případě využil svého práva a podal návrh na dokazování. Potřebnost provedení navrhovaného důkazu však posuzuje správce daně. Je tak na správci daně, zda navržený důkaz provede či nikoliv. Pokud navržený důkaz správce daně neprovede, je třeba, aby svůj postup v rozhodnutí náležitě odůvodnil. Cílem správy daní je podle § 1 odst. 2 daňového řádu správné zjištění a stanovení daně. Je tedy na správci daně, aby zhodnotil, zda navrhovaný důkaz je způsobilý osvědčit skutečnosti, které jsou předmětem pochybností ze strany správce daně. Pokud by tomu tak nebylo, není nutné takový důkaz provádět a postupuje se podle § 90 odst. 3 věty druhé daňového řádu s tím, že do 15 dnů ode dne podání návrhu na pokračování v dokazování vydá správce daně rozhodnutí o stanovení daně.

Ze správního spisu vyplynulo, že v právě posuzovaném případě správce daně vydal dne 11.2.2011 dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007. Na straně 3 tohoto dodatečného platebního výměru je mj. uvedeno: „*Vzhledem k tomu, že daňový subjekt v tomto návrhu na pokračování v dokazování nenavrhл provedení dalších důkazních prostředků, ale pouze odkázal na spis vedený správcem daně, správce daně neshledal důvody pro pokračování v dokazování, neboť nebyly doloženy další důkazní prostředky, který by správce daně neměl již k dispozici a setrval na svém závěru uvedeném v protokolu o ústním jednání č.j. 1003/11/305921704713 ze dne 12.1.2011, že daňový subjekt neprokázal nárok na snížení hospodářského výsledku roku 2007 o částku 3 211 713.00 Kč a tím daňové povinnosti o 770 880.00 Kč, kterou uvádí ve svém dodatečném přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007.*“

Z uvedeného plyne, že správce daně žalobcův návrh na provedení důkazu daňovým spisem posoudil a vyhodnotil tak, že se o důkazní návrh nejedná. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že by se správce daně k jeho návrhu nevyjádřil. Soud navíc se závěrem správce daně plně souhlasí, neboť daňový spis konkrétního daňového subjektu (v daném případě žalobce) není důkazním prostředkem, ale jednotlivé důkazní prostředky zpravidla obsahuje. Nejedná se tak o samostatný důkazní prostředek, jehož provedení by se mohl žalobce dovolávat. V daném případě navíc není spornou žádná skutková otázka, kterou by bylo třeba dále dokazovat, nýbrž posouzení právní otázky, což ostatně sám žalobce uvádí v žalobě a žalovaný ve svém vyjádření potvrzuje. Soud tak neshledal ani tuto námitku důvodnou.

V. Závěr

Soud tedy neshledal žádný ze žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů zdejší soud nezjistil ani žádnou

vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí, a žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšným nebyl, proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2.7.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu